

HINGEDEPÄEV (31 PÜHAPÄEV)

(Esimene lugemine Tr 3:1-9)

Lugemine Saalomoni tarkuseraamatust:

Õigete hinged on Jumala käes ja nad jäävad surmapiinast puutumata. Rumalate silmadele paistis, et nad on surnud, nende kojunaasmine arvatud neile õnnetuseks – lahkumine meie juurest hävinguks –, aga nemad leiavad rahu. Ehkki nad inimeste nähes kannatasid piinu, on nende lootus surematusest tulvil. Väheste kannatuste järel ootavad neid rohked hüved, sest Jumal on nad proovile pannud ja leidnud nad enese väärilised olevat. Ta on neid proovinud nagu kulda proovitakse põletusahjus, nad põletusohvriannina vastu võtnud, ning tasumise ajal löövad nad lõkkele nagu leegid kõrrepõllu keskel. Sest nemad mõistavad kohut rahvaste üle ja valitsevad rahvahõime, ning Issand on nende kuningas igavesti. Need, kes tema peale loodavad, saavad tõe tundma ja need, kes armastusele truuks jäävad, on tema juures. Sest arm ja halastus on tema pühadega ning tema hool ta väljavalitutele.

See on Jumala Sõna.

(Vastulaul Ps 103:1-2. 3-4. 8.10. 12-13.)

R: Issand on armuline ja halastaja.

Kiida, mu hing, Issandat
ja kõik, mis minu sees on, tema püha nime.

Kiida, mu hing, Issandat,
ja ära unusta kõiki tema heategusid.

R:

Tema annab sulle andeks kogu su ülekohtu,
teeb sind terveks kõikidest haigustest.

Ta päästab sinu elu hukatusest,
kroonib sind helduse ja halastusega.

R:

Issand on halastaja ja armuline,
kannatlik ja rikas heldusest.

Tema ei tee meile meie pattude järgi
ega tasu meile kätte meie ülekohtu mööda.

R:

Nii kaugel kui koit on loojangust,
nii kaugele viib ta meist meie patud.
Otsekui isa halastab oma laste peale,
nõnda halastab Issand kõikide peale, kes teda kardavad.

R:

(Teine lugemine 2Ko 4:14- 2Ko5:1)

Lugemine püha apostel Pauluse kirjast roomlastele:

Vennad, me teame, et tema, kes ta äratas üles Issanda Jeesuse, äratas üles ühes Jeesusega ka meid ja seab meid enda ette koos teiega. Kõik sünnib ju teie hüvanguks, et arm üha enamate tänamise kaudu rohkemaks saaks Jumala suuremaks austuseks. Sellepärast me ei tüdi. Ja kuigi meie välispidine inimene vananeb, uueneb seespidine inimene ometi päev-päevalt. Sest praeguse hetke kerge ahistus saavutab meile määratu suure au igavikus, meile, kes me ei pea silmas nähtavat, vaid nähtamatut. Sest nähtav on üürrike, nähtamatu aga igavene. Me ju teame, et kui meie maine eluase hävineb, on meil Jumala käest taevane kodu, mis pole kätega tehtud. See on Jumala Sõna.

(Salm enne evangeeliumi Jh 6:40)

Halleluuja. Niisugune on Jumala tahe,
et igaühel, kes tema Pojasse usub, sellel on igavene elu. Halleluuja.

(Evangeelium Jh 14:1-6)

Lugemine püha Johannese evangeeliumist:

Sel ajal ütles Jeesus oma jüngeritele: “Teie süda ärgu kartku. Uskuge Jumalasse ja uskuge minusse. Minu Isa majas on palju eluasemeid. Kui see nii ei oleks, kas ma siis oleksin öelnud: “Mina lähen teile aset valmistama.” Ja kui ma olen läinud ja teile aseme valmistanud, tulen ma jälle tagasi ja võtan teid enda juurde, et teiegi oleksite seal, kus olen mina. Ja sinna, kuhu ma lähen, sinna teate teed teiegi”.

Toomas ütles talle: “Issand, me ei tea, kuhu Sa lähed, kuidas me võiksime tunda seda teed?” Jeesus kostis vastuseks: “Mina olen tee ja tõde ja elu. Keegi ei saa minna Isa juurde teisiti kui minu kaudu.”

See on Issanda Sõna.

Sissejuhatus

Armsad õed ja vennad, kord aastate eest tuli minu kirikusse Saksamaal üks noor perekond sooviga oma last ristida. Koguduse liikmeteraamatut uurides tuli aga välja, et lapse isa polnudki seal kirjas. Saksamaal nimelt kogub kirikumaksu riik ja peab vastavat registrit, kust kogudused saavad andmed oma liikmete nimekirja jaoks. Riigiametnik aga oli teinud vea, ning lapse isa nime taga oli linnuke sattunud valesse lahtrisse.

Kogu seda segadust lahendades käisid mu silme eest läbi sõnad Johannese ilmutusraamatust: “Ja ma nägin surnuid, suuri ja väikseid, seisvat trooni ees, ning raamatud avati. Teine raamat avati, see on eluraamat. Ja surnute üle mõisteti kohut sedamööda, kuidas raamatuisse oli kirjutatud, nende tegude järgi.” (Ilm 20:12)

Võime ju loota, et Jumalal on piiramatult ligipääs kogudusenimekirjadele, ja et ta kannab seal kirja pandud hinged taevase interneti kaudu otse oma eluraamatusse. Tõsi ta on: kirikusse kuuluda ja kirikumaksu maksta on kindlasti hea tegu, sest see aitab säilida ja kesta institutsioonil, mille tööks on edasi kanda inimeseksolemise teadmisi ja traditsiooni. Kuid paraku on mul tugev kahtlus, kas ainuüksi nimekirja kuulumisest ikka piisab selleks, et õndsaks saada...

Me loeme patutunnistuse..

Jutlus

Armsad õed ja vennad. Kes on need hinged, kes on kirja pandud Jumala eluraamatusse? Kes on need, kes kusagil seal taeva ja maa vahel puhastustules ootavad igatsedes meie eestpalveid, et kord pääseda; kes on need, kellel pole enam lootust? Meie seda ei tea, aga tänasel hingedepäeval oleme kutsunud mõtlema kõigile neile.

Üks lugu lapsepõlvest tuleb mul sellega seoses ikka meelde. Minu kodumaja lähedal, kus ma üles kasvasin, asus väike park, kus oli kaks pingikest. Sageli istus seal üks vanem mees naabermajast – endassetõmbunud, alati rusutud meeleolus, pilk maha suunatud. Sageli oli ta ka natuke purjus, nagu ei suudaks ta elureaalsust kainena üldse taluda. Kogu Euroopat laastanud sõjast, mis nõudis kümneid miljoneid inimesi, oli möödas alles vaevalt 20 aastat, ja alkohoolikud ei olnud tollal niivõrd vaimuhaiged või peolõvid, nagu võibolla tänapäeva heaoluühiskonnas, vaid sageli olid nad inimesed, kellelt saatus oli röövinud kõik, mis oli neile kallis: kes kannatasid vaimse trauma tõttu, mis oli saadud lahingute koledustes, või kes olid jäänud ilma kogu oma varast, elanud üle

küüditamise, vangla või asumise, kaotanud omaksed eriti julmal kombel.

Ükskord – ma olin siis veel väike poiss – tuli see mees minu juurde, paitas korra mu pead ja andis mulle sõna lausumata peotäie tikreid. Varsti pärast seda ta suri, nii räägiti. Ma ei tea tema nime, ma ei mäleta tema nägu, aga see peotäis tikreid ei lähe mul meelest. Sageli, kui ma kuulen sõna “eestpalve”, siis tuleb ta mulle meelde ja ma tunnen jälle tema palavikuliselt kuuma käe värinat, mis sunnib mind tema peale mõtlema. Kes ta oli? Mida ta tegi oma elus õigesti või valesti? Seda ma ei tea. Aga ma ei saa aru ka sellest, miks see nii kaua aega tagasi tuntud tunne ei lähe mul meelest...

Armsad õed ja vennad, nii on see meie side surma läbi lahkunutega, sageli vaid midagi tundetaolist ja seletamatut – rohkem pole meile antud. Täna, hingedepäeval me mõtleme muidugi kõigile meie kallitele pereliikmetele ja sõpradele. Aga tegelikult on hingedepäeva traditsiooniliselt peetud eelkõige selleks, et mõelda unustatud hingedele.

Meie ettekujutuses igavesest õndsusest on nii palju egoistlikku: meie ülim eesmärk on ju kunagi ise õndsaks saada. Kuid teisest küljest, kas me suudame ette kujutada, mida tähendab igavene hukatus? Selle mõttega on raske leppida, et igavene hukatus on üldse olemas, sest kuidas võiksime meie olla taevas rõõmsad, kui keegi – samasugune inimene nagu meie – oleks ükskõik missuguste pattude eest mõistetud piinlema igaveseks...

Muidugi, pühakirjas on sellest palju juttu, et põrgu on olemas ja mõned inimesed satuvad sinnagi. Ning keegi ei ütle, et me ise ei või olla just need “mõned inimesed”, kes ennast põrgust leiavad. Jumala tahtest ei suuda meie aru saada, ja me ei tea, kas saame kord Jumala palet näha. See on aga kuidagi inimliku lootuse olemuses, mõelda kõikide siit maailmast lahkunud hingede peale ja soovida, et kõik nad kord Jumalas rahu leiaksid. Vana hea kombe kohaselt: ärge unustage palvetada ka kõigi unustatud hingede eest. Aamen.